

O. Dariusz Oko PhD.,ThD.

Přeložil O. Milan Glaser SI

Radio Vaticana

S Papežem proti homoherezi

[CESKÁ SEKCE

VATIKÁNSKÉHO ROZHLASU 2012]

Několik týdnů už v Polsku probíhá diskuse o údajném „homosexuálním podzemí v církvi“. Vyvolala je tvrzení O. Tadeusze Isakowicze –Zaleskiego v jeho nejnovější knize *Jde mi jenom o pravdu*. [1] Někteří existenci takového podzemí popírají, ale přitom hlásají teze, které hluboce protirečí nauce církve. Obojí se hluboce mívá s pravdou. [2] Problém je velice závažný a proto cítím povinnost pozvednout hlas, poněvadž mně jde také o pravdu, ale především o dobro, o fundamentální dobro člověka a církve – základního společenství života.

V diskusi je vždycky třeba vycházet od zásadního, aksiomatického předpokladu, že *každý z nás má na každé téma určitě nanejvýš částičku pravdy a ta částička je pravděpodobně částečně mylná*. To by mělo vést k pokornému předkládání vlastního stanoviska i seriózního naslouchání argumentů partnerů či odpůrců. Takto se nejlépe můžeme vzájemně obohatit svými částičkami vědění a také je korigovat. Zůstávají tak sice vždycky jenom částičkami, ale mohou se trochu zvětšit a očistit od pochybení. V tom spočívá požehnání poctivého dialogu a v tomto duchu si chci také počínat.

Povinnost zaujmout stanovisko vyplývá z mého angažmá ve filosofické kritice homosexuální ideologie a homosexuální propagandy (zkráceně *homoideologie* a *homopropaganda*), kterou se - povzbuzen řadou kardinálů a biskupů - zabírám již mnoho let. [3] Přitom jsem shromáždil pravděpodobně jednu z nejrozsáhlejších bibliografií na toto téma a jednu z největších databází v Polsku. Pomohlo mi v tom mnoho přátel a druhů, jak světských, tak duchovních, dále univerzitních profesorů, praktických lékařů, ale také mnoho lidí, které jsem předtím neznal, ale kteří byli zaujati četbou mých článků a rozhodli se rozšířit a zkorigovat moje poznatky. Tak se ke mně dostávaly vědomosti, výsledky vědeckého bádání i oficiální dokumenty jak z různých koutů Polska, tak z různých částí světa, zvláště z USA, Velké Británie, Irska, Německa, Rakouska, Holandska, Itálie a zejména z Apoštolského stolce. Zpočátku jsem svou práci chápal jako boj

s vnitřním a smrtelným ohrožením křesťanství, ale postupně jsem zjišťoval, že dělení nebude tak snadné. Protivník je totiž nejen mimo církve. On už je uvnitř a nezřídka dobře maskován jako trojský kůň. Existuje problém homoideologie a homolobby nejenom mimo církve, existuje analogický problém také v jejím nitru, kde homoideologie nabývá podoby homohereze. K jejímu odhalení není ani třeba znát archivy Institutu paměti národa (obdoba našeho Institutu pro studium totalitních režimů pozn.překl.), z nichž čerpal O. Isakowicz-Zaleski. Tyto skutečnosti jsou očividné i v zemích, které takovéto instituty nemají. Dostatečně to potvrzují údaje přinesené věrohodnými světskými i církevními médii v poslední době, znalost lidské přirozenosti, logické myšlení, spojitosti mezi fakty a dokumenty, kterými na ně církve reaguje.

GLOBÁLNOST JEVU

Nejprve je tady zapotřebí demaskovat jednu všeobecnou mediální lež. Média mluví stále o pedofilii duchovních, zatímco nejčastěji se jedná o efebofilii, tedy o protipřirozenou úchylku, která se projevuje přitažlivostí dospělých homosexuálně orientovaných mužů nikoli k dětem, ale k dospívajícím chlapcům. Je to typická úchylka pojící se k homosexualitě. K podstatné znalosti tohoto tématu patří pravda, že více než 80% případů sexuálních deliktů duchovních, vyskytujících se v USA, tvoří případy efebofilie, a nikoli pedofilie.[4] Tato skutečnost je pečlivě ukryvána, zamlčována, protože dobře vyjevuje proľhanost jednak světové, ale i církevní homolobby. Tím více je třeba o ní mluvit.

Je proto třeba mít na paměti, že skandály sexuálního násilí, které otráslы světovou církví, byly v rozhodující většině dílem homosexuálních duchovních. Za odhalení obrovských deliktů zaplatila církve velmi bolestně a její věrohodnost byla velmi poškozena. Vedlo to k dramatickým těžkostem jak duchovního rázu, tak materiálního v různých diecézích, řeholích, kláštorech a seminářů, a v celých církevních provinciích se začaly vyprazdňovat kostely.[5] Odhaduje se, že v rámci odškodnění, církve vyplatila již více než půl miliardy dolarů.[6] To všechno by jistě nebylo možné bez existence značného podzemí, odkud advokáti vynesli na světlo jenom malou část, jen vrcholek ledovce.

Skandály se týkaly také osob vysoce postavených, např. v Polsku to byl arcibiskup Juliusz Paetz, který byl roku 2002 odvolán z vedení poznaňské arcidiecéze. V Irsku, které se duchovně i historicky podobá katolickému Polsku, bylo v posledních letech také odvoláno z úřadu několik biskupů. Jedním z nich byl v roce 2010 odstoupivší John Magee, biskup diecéze Cloyne, který byl zbaven biskupského úřadu kvůli obvinění z obtěžování a retušování deliktů pedofilie a efebofilie u 19 kněží své diecéze. Předtím pracovali otcové Paetz a Magee dlouho společně ve Vatikánu a dlouhé roky patřili k nejbližším a nevlivnějším spolupracovníkům tří po sobě následujících papežů.

O tom, kam až mohou zajít homosexuálové v sutanách, svědčí působení výrazně „liberálního“ a „otevřeného“ arcibiskupa Remberta Weaklanda, který v letech 1977-2002 řídil diecézi Milwaukee v USA. On sám se přiznal, že je gay a že během svého života společně žil s mnoha partnery. Během celé doby svého trvání v úřadu – přes 25 let – ustavičně odporoval papežovi a Apoštolskému

stolci v mnoha otázkách, ale nejvíce kritizoval a odmítal učení magisteria na téma homosexuality. Podporoval však a chránil aktivní gaye ve svojí diecézi, pomáhal jim vyhybat se odpovědnosti za sexuální delikty, kterých se sériově dopouštěli. Svůj úřad skončil gigantickou defraudací, když z diecézní pokladny daroval přibližně půl milionu dolarů svému bývalému partnerovi.

Jeden ze svého času nevlivnějších lidí církve, Marcial Maciel Degollado, zakladatel Legionářů Kristových, byl bisexuálem, který se dopouštěl těžkých sexuálních deliktů na mnoha i neploletých členech vlastní řehole, a dokonce na svém vlastním synovi...

Všichni čtyři byli dlouho úplně beztrestní i přes mnoho stížností a obvinění, která na ně přicházela do Říma. Pomohl teprve bezprostřední zásah Svatého otce anebo zveřejnění celé záležitosti ve světských médiích. Jinak bylo na nižších úrovních, lokální či vatikánské hierarchie všechno blokováno. Podobně tomu bylo v mnoha jiných případech. Za aktivní homosexuální pedofilií či efebofilií byli teprve po letech odvoláni ze svých úřadů biskupové: Patrick Ziemann ze Santa Rosa v Kalifornii (1999), Juan Carlos Maccarone ze Santiago del Estero v Argentině (2005), Georg Müller z Trondheim a Oslo v Norsku (2009), Raymond John Lahey z Antigonish v Kanadě (2009), Roger Vangeluw z Brug v Belgii (2010), John C. Favolara z Miami (2010) a také Anthony J. O'Connell z Palm Beach na Floridě (2010). Podobně se muselo postupovat s mnoha jinými biskupy, protože skrývali a retušovali podobné delikty. Analogický osud potkal také mnoho velmi vlivných kněží. Nejenom počet těžkých sexuálních deliktů tedy dokazuje moc zmíněného podzemí, nýbrž také – a to ještě více – míra narušení procesu výběru kandidátů na biskupy, možnost dělat kariéru v církvi bez ohledu na páchaní oněch skutků a vedení dvojího života. Svědčí o tom také účinnost retušování a zamlčování těchto případů a často nepřekonatelná blokáda všech vnitrocírkevních snah na obranu poškozených i nemožnost dobrat se elementární pravdy a spravedlnosti. Jak obtížné je v případě homosexuála vyvodit z jeho deliktů zdánlivě samozřejmé konsekvence, naráží se na spoustu podivných těžkostí a nepatrný úspěch v tomto směru bývá omezený, polovičatý a dočasný. Děje se však něco hrozného. Ukazuje se totiž, že komfort homoviníků je důležitější než situace dětí a mládeže, situace celé církve. Kdyby se tak dělo zcela vědomě, byla by to církevní zrada stavu, církevní zrada na mladých lidech!

Zvláštním příznakem jsou také zjevné obavy, rozpaky duchovních některých diecézí a řeholí, když se ocitnou tváří v tvář tomuto tématu. Utíkají se k mlčení a nejsou schopni artikulovat ani nejelementárnější církevní učení v této věci. Čeho se obávají? Odkud se berou obavy celých skupin zralých a dospělých mužů? A odkud pocházejí neurózy, srdeční choroby u kněží, kteří se snaží čelit těmto jevům zejména při obraně dětí a mládeže? Viditelně se obávají působení jakéhosi vlivného lobby, které vládne a kterému by se mohli znelíbit. [7]

Aby takovéto ukrývání a tolerování zla bylo možné, museli by na mnoha klíčových místech být jejich lidé, což by znamenalo, že už se jedná nejenom o homolobby, ale spíše o homobandu či přímo homomafii. Takto mluvil o této skupině nynější polský ministr spravedlnosti Jarosław Gowin, když ještě jako senátor hovořil o skandálu homosexuálních deliktů kněží v plocké diecézi, deliktů sexuálního obtěžování mládeže a seminaristů a také o jejich retušování. Prohlásil, že když intervenoval v církvi ve věci arcibiskupa Paetze, měl dojem, že

má co do činění s jakousi mafií, která ve svém zájmu brutálně popírá ty nejočividnější zásady i fakta. [8]

Stejně tak hovořil nedávno o tomto prostředí jako o mafií O. Charles Scicluna, který je zodpovědný za sankcionování těchto deliktů v církvi, tedy jakýsi prokurátor disciplinárního oddělení Kongregace pro nauku víry. Hovořil o tom na sympoziu *K uzdravení a obnově*, které bylo organizováno v únoru 2012 v Římě na téma sexuálních deliktů v církvi. [9] Jménem Benedikta XVI. rozhodně odsoudil nejen pachatele, ale také ty církevní představené, kteří jejich činy retušovali, a vyzýval k rozhodnému odporu proti takovému jednání, k otevřené spolupráci s policií a k očistné cestě vytyčené Apoštolským stolicí. Čím více jsou totiž organizovaní delikventi účinní při obraně svých vlastních zájmů, tím účinnější jsou také v poškozování druhých a v ničení věrohodnosti církve. Tímto způsobem vychází mocný podnět odkřesťanštění ze samotného nitra církve.

Proto pokládám v celé dosavadní diskusi za obzvláště cennou poznámku O. Prof. Józefa Augustina SJ, který prohlásil: „Problém je podle mého názoru nikoli «v nich», ale v naší reakci «na ně». Jak my, řadoví kněží a představení, reagujeme na jejich činy? Necháváme se zastrašit, vzdáváme se, nabádáme k mlčení, tváříme se, že problém neexistuje? Anebo opačně: *čelíme mu, zřetelně o něm mluvíme, zbavujeme tyto lidi vlivu, odsouváme je z jejich míst?* Oni nesmějí pracovat v semináři, ani na žádném důležitém postu. Jestliže homosexuální lobby existuje a má v jakýchkoli církevních strukturách nějaký hlas, pak je to proto, že jí ustupujeme, uvolňujeme cestu, předstíráme atd. (...)

Apoštolský stolec jasně ukázal, jak řešit problémy tohoto typu. Maskování činů nepoctivých lidí, které tak jako tak dříve či později vyjdou najevo, devastuje autoritu církve. Věřící se bezděčně ptají, jaká je věrohodnost církevního společenství, pokud toleruje takovéto jednání. Pokud a priori předpokládáme, že nikdy neexistovalo, není a nebude lobbování homosexuálních kněží, pak právě tehdy tento jev podporujeme. Homosexuální lobby duchovních se potom stává beztrestná a představuje vážnou hrozbu.“ [10]

MECHANISMUS VZNIKU HOMOPROSTŘEDÍ

Jak vidno z dříve uvedených příkladů, muselo se homosexuálnímu lobby dostat nemálo ústupků, když mohlo (a stále může) docházet k událostem, které byly popsány výše. Normální většina by se ovšem neměla nechat zastrašit narušenou menšinou. Je proto třeba dobře porozumět mechanismům vzniku tohoto lobby.

Všechno začíná tím, že se klerik, jenž má tendenci či zakořeněnou homosexuální orientaci, stává dobrým knězem mnohem obtížněji. Na jedné straně jej může kněžství přitahovat a může mu připadat jako ideální biotop, neboť mu umožňuje přebývat v jeho oblíbeném, výhradně mužském prostředí, a nemusí vysvětlovat, proč v jeho životě nejsou ženy. A navíc, zřeknutí se manželství, kterého i tak není schopen, je stále ještě vnímáno jako velká oběť pro nebeské království. Situace tedy vypadá docela luxusně. Pokud po nich tedy není nic požadováno, může se stát, že jich v řeholích a diecézích bude

procentuálně mnohonásobně více než je průměr ve světě, tedy několikanásobně více než 1,5%. [11] O kolik více, to záleží na tom, jak dominantního postavení už dosáhli a nakolik jsou ostatní duchovní zastrašeni anebo si neuvědomují povahu problému.

Na druhé straně je homosexualita určitým zraněním, které může zasáhnout různé funkce osobnosti. Narušuje mimo jiné vztahy jak k mužům, tak k ženám i dětem; vytváří návyk neustálého přetvařování, skrývání čehosi, co je v osobním životě podstatné. Vzniká návyk na určitou hru, která znemožňuje upřímné, hluboké, citově poctivé vztahy ke kolegům i vychovatelům. Komplikuje také příslušné porozumění i respektování ženství a také manželství jakožto mysteria lásky ženy a muže. A kromě toho, má-li homosexuál ve vztahu k mužům podobné touhy jako muž, jenž v tomto ohledu není narušen, budou v něm jeho žádosti stále probouzeny neustálou a těsnou blízkostí jejích cílů. Je totiž v podobné situaci, v jaké by se ocitl normální muž, který by několik let (nebo po celý život) denně přebýval pod jednou střechou, ve stejných ložnicích a stejných koupelnách s mnoha přitažlivými ženami. Pravděpodobnost vytrvání ve zdrženlivosti za takové situace by se prudce snižovala. Stejně jako každého člověka je třeba si našich bratrů homosexuálů vážit a chápat je. Oni se nezřídká velmi snaží a namáhají a některým z nich se to daří, žijí dobře, ba i svatě. Avšak objektivně vzato, mají to mnohem, mnohem těžší a proto se jim to také mnohem, mnohem častěji nedaří.

Pokud se jim však nezdaří opanovat své náklonnosti, ale přitom se jim podaří projít sítí seminární kontroly, pak opravdové těžkosti začnou teprve v kněžství nebo v řeholním životě. Tady jim už nepomáhá přítomnost a kontrola představených, tady mají svobodu mnohem větší. Podlehnu-li pokušení a vejdu na cestu trvale aktivní homosexuality, pak se jejich situace stane úděsnou. Na jedné straně denně vysluhují svátosti, slouží mši svatou, mají co do činění s nejsvětějšími věcmi, a na druhé straně ustavičně konají něco přesně opačného, něco obzvlášť nehodného. Tak se „stávají odolnými“ vůči tomu, co je vyšší, svaté; jejich mravní život je stížen atrofií a vstupují na šikmou plochu pádu. Jakmile v nich odumírá to vyšší, tím více prostoru zaujímá to nižší, a tím více touží po materiálních, smyslových věcech – penězích, moci, kariéře, luxusu a sexu. Těžko jim pomoci, protože co by je mohlo zachránit, když neuspěly ani nejvyšší prostředky formace, víry a milosti? Dobře však vědí, že jim hrozí odhalení a kompromitace a proto se zabezpečují a vzájemně se podporují. Vytvářejí neformální svazky mající ráz klanu nebo přímo mafie, mají tendenci dosáhnout těch míst, kde jsou moc a peníze. A když dostanou nějaké rozhodující místo, snaží se prosazovat a povyšovat především osoby obdobné povahy nebo přinejmenším takové, o nichž je známo, že jsou slabé na to, aby jim odporovaly. Takto se mohou představiteli církve stát lidé v hloubi zranění, lidé velice vzdálení od duchovní úrovně náležející danému postu, lidé prolhaní a obzvláště snadno vydíratelní různými nepřáteli křesťanství. Lidé, kteří „nemluví od srdce“, neodhalují je, protože vědí, jak velmi by se museli stydět. Namísto toho opakují naučené traktáty, kopírují texty druhých. Nezřídká kolem nich vzniká citelně prolhaná a mrtvá atmosféra. Farizejismus v čiré podobě. [12] A třebaže jsou jenom pasivními homosexuály, zpravidla se snaží bránit a prosazovat i ty aktivní, s nimiž se velmi solidarizují a jsou ochotni s nimi „jít do party“. Tímto způsobem své dobré bydlo kladou nad dobro společenství v duchu zásady: „Ať je církev jakkoli zkompromitovaná, vysmívaná, hlavně, aby těm „mým“ bylo dobře do konce života, abychom se měli dobře.“ „Omerta“ v ryzí podobě. Tímto způsobem

však mohou ovládnout mnohé oblasti církevní hierarchie a stát se „mocenskými skupinami,“ které mají skutečně široký vliv na důležité nominace a na celý život církve. Nezřídka dosahují takové moci, že s nimi neporadí ani poctiví a horliví biskupové.**[13]**

Pro ostatní kněze nastávají špatné časy. Tehdy například mohou do semináře začít vstupovat takoví, kteří jsou mladšími partnery těchto homokněží. A pokud se je rektor nebo jiný představený snaží vyloučit, stává se, že nakonec je přeložen on sám a nikoli homoseminaristé. Jindy zase, když se kaplan snaží bránit dospívající mládež před farářem, který ji sexuálně obtěžuje, je disciplinárně šikanován a přeložen on a nikoli farář. Za odvážné plnění své základní povinnosti prožívá peklo. Stává se, že je organizovaně šikanován, ponižován a očerňován v prostředí farnosti i mezi kněžími. Když je kněz nebo řeholník sám sexuálně obtěžován kolegou anebo představeným a jde za vyšším představeným s prosbou o pomoc a obranu, nezřídka narazí na ještě většího homosexuála.

Na této cestě mohou členové homoklanu dosáhnout takových postů a takového vlivu, že mají pocit všemohoucnosti a naprosté beztrestnosti.**[14]** Jejich život se nezřídka podobá ďábelské karikatuře kněžství, stejně jako jsou homosexuální svazky karikaturou manželství. Jak je známo i z médií, začínají se chovat jako závislí na homosexu, jsou stále více bezuzdní a nakloněni používat násilí. Začínají obtěžovat a nutit k sexu i neplnoleté. Tehdy dochází k tomu nejhoršímu, včetně vražd a sebevražd.

O existenci problému biskupa Paetze jsem se dozvěděl náhodou od seminaristy, který mi s úděsem a třesením vyprávěl o tom, jak jej sexuálně obtěžoval jeho vlastní ordinář. Ten chlapec byl na pokraji ztráty víry, ale i psychického a duchovního zdraví. Nebylo snadné jej přesvědčit, že takovýto člověk nepředstavuje celou církev a že právě proto je třeba být knězem, aby něco tak podivuhodného jako je kněžství, nebylo ponecháno v rukou takovýchto lidí. Mnoho podobných příběhů lze zaslechnout na celopolských i mezinárodních vědeckých sympoziích od kněží z Łomży i Poznaně, kde byl jmenovaný biskup ordinářem diecéze. Naše intervence na různých úrovních církevní hierarchie byly naprosto bezvýsledné, narazily na jakousi neprůraznou zeď i v tak očividné záležitosti. V případě kaplana nebo katechety by stačil jen zlomek informací tohoto druhu, aby to vyvolalo nějakou reakci. V tomto případě bylo zapotřebí nejprve mediálního halasu a bezprostředního přístupu k samotnému papeži.

Tuto situaci opět skvěle vystihují slova O. Józefa Augustina: „Církev homosexualitu nevytváří, nýbrž je obětí nepoctivých lidí s homosexuálními tendencemi, kteří zneužívají církevní struktury k realizaci vlastních, nejnižších pudů. Praktikující homosexuální kněží jsou mistři kamufláže. Nezřídka jsou demaskováni jenom náhodou. (...) Tito cyničtí homosexuální kněží jsou pro církev opravdovou hrozbou. Využívají totiž své funkce jen k vlastnímu prospěchu a činí tak někdy způsobem neobyčejně prohnáním. Vznikají tak situace, které jsou velkým utrpením pro církev, pro kněžské společenství, pro představené. Jde o neobyčejně svízelný problém.“**[15]**

ZÁPAS BENEDIKTA XVI.

Benedikt XVI. se během dlouhých let své předchozí práce ve Vatikánu dobře obeznámil s tímto typem duchovních. Vícekrát prozradil, jakým šokem pro něho bylo, když poznal rozsah skandálů páchaných homosexuály, dimenze tohoto podzemí a objem škod způsobených mládeži, dětem a celé církvi. V knize *Světlo světa* vzpomíná: „Ano, je to velká krize, to musíme říci. Pro nás pro všechny to bylo otřesné. Najednou tolik špíny. Bylo to opravdu jako sopečný kráter, ze kterého se naráz vyvalil ohromný mrak špíny a všechno zatemnil a pošpinil, takže především kněžství rázem vypadalo jako místo hanby a každý kněz byl v podezření, že je taky jeden z tamtěch“. [16] Právě o takovýchto duchovních mluvil ještě jako kardinál také při Křížové cestě v Koloseu roku 2005, těsně před smrtí Jana Pavla II. nežli byl zvolen na Petrův stolec: „Kolik jen musí v církvi Kristus trpět? ... Jak často vstupuje do prázdného a nehodného srdce! Kolikrát uctíváme jenom sami sebe a na Něho nebereme vůbec zřetel! Kolikrát jen je Jeho slovo znetvořováno a zneužíváno v nejrůznějších teoriích, kolik jen prázdných slov! Kolik špíny je v církvi, a to právě mezi těmi, kteří by Mu skrze svoje kněžství měli cele patřit! Kolik jen pýchy a sebechvály! Nezbývá nám nic jiného, než volat k Němu z hloubi duše *Kyrie eleison – Pane, zachraň nás* (srov. *Mt 8,25*)“. Před dvěma roky papež prohlásil: „Největší pronásledování církve nepřichází od vnějších nepřátel, ale rodí se ze hříchu v církvi“. [17] Věděl, jaký úkol jej čeká, když 24. dubna 2005 nastupoval svůj pontifikát se slovy: „Modlete se za mne, abych ze strachu neutíkal před vlky“. [18]

Hned poté proto začal jednat rázně a rychle. Očista církve od homosexuálních deliktů a jejich nepřipustnost v budoucnu je jednou z priorit jeho pontifikátu. Energicky začal odsouvat z úřadů kompromitované duchovní. Už v prvních měsících pontifikátu, ještě v roce 2005, nařídil vydat instrukci, která přísně zakazuje svěcení nevytvořených homosexuálů. Této instrukci předcházela list, který zaslal Apoštolský stolec biskupům celého světa a ve kterém bylo nařízeno okamžitě odvolat ze všech vychovatelských funkcí v seminářích ty kněze, kteří mají homosexuální sklony. [19] Instrukce Kongregace pro katolickou výchovu z 28. června 2008 zcela zakazuje jejich přijímání do seminářů. Výslovně se tam hovoří o nevhodnosti kandidátů se silně zakořeněnými homosexuálními sklony, neodstraní-li je psychologická pomoc či psychoterapie. [20] *Nóta římského vikariátu* z roku 2010 prohlásila tyto zásady za vzor pro celou církev. [21] Příkladem toho, jak postupovat v těchto případech, je také pastýřský list papeže nazvaný *Těžký hřích na bezbranných dětech* adresovaný Irským katolíkům také roku 2010. [22] Podobně jako provedl nynější prezident Německa, pastor Joachim Gauck, zdařilou a vzornou lustraci v bývalém NDR, tak jeho rodák ve Vatikánu provádí solidní, poctivou a křesťanskou očistu církve. [23] Rozhodným zveřejněním zákazu světit osoby s homosexuálními sklony a tím zamezit regeneraci tohoto nezdravého prostředí se papež snaží do budoucna předejít opakování podobné katastrofy.

Je třeba to zdůraznit, protože problematika homosexuality v kontextu kněžství nebyla vždy dostatečně brána v úvahu. Zdá se, že přelom, který v této oblasti nastal přispěním Benedikta XVI. a Apoštolského stolce, nebyl zaznamenán úplně všude. Jeho závěry lze shrnout následovně:

1) Namísto dělení homosexuality na aktivní a pasivní zavádí Svatý otec v oficiálních dokumentech rozlišení na přechodné homosexuální sklony, objevující se během dospívání, a na hluboce zakořeněné homosexuální sklony. Obě formy těchto sklonů a nikoli jen (většinou přechodné) nepraktikování homosexuality jsou překážkou kněžského svěcení.

2) Homosexualita je neslučitelná s kněžským povoláním. V důsledku toho je přísně zakázáno přijímat do seminářů muže s jakýmkoli homosexuálními sklony, včetně těch přechodných.

3) Přechodné homosexuální sklony je třeba odstranit psychoterapií ještě před přijetím do semináře či noviciátu.

4) Semináře a kláštery, fary a biskupské kurie mají být zcela oproštěny od jakýchkoli forem homosexuality.

5) Muži s homosexuálními sklony, kteří byli už vysvěceni na jáhny, kněze či biskupy jsou nositeli platného svěcení, ale jsou nabádáni k zachování všech Božích i církevních příkázání. Mají žít stejně jako ostatní kněží ve zdrženlivosti (čistotě) a vystříhat se všech aktivit směřujících proti dobru člověka a církve, zvláště protestů proti Svatému otci a jakéhokoli jednání spiklenecké povahy.

6) Duchovní, kteří trpí touto poruchou, jsou nabádáni k co nejrychlejšímu zahájení příslušné terapie. [24]

V knize Benedikta XVI. *Světlo světa* z roku 2010 nacházíme jako vysvětlení tohoto tématu velmi důležitý fragment o homosexualitě a kněžství. Tato slova Svatého otce jsou jakýmsi komentářem dřívějších dokumentů Apoštolského stolce. Slova zde plynou „z hloubi srdce“ a jsou zcela jednoznačná: **„Homosexualita není slučitelná s povoláním kněze. Neboť i celibát tu ztrácí smysl odřeknutí se. Bylo by velkým nebezpečím, kdyby byl celibát takříkajíc příležitostí uvádět do kněžství lidi, kteří tak jako tak nechtějí vstupovat do manželství, protože vlastně i jejich postoj k muži a ženě je nějak změněný, iritovaný, a každopádně se nenacházejí na cestě stvoření směrem, o němž jsme hovořili. Kongregace pro katolickou výchovu vydala před několika lety směrnici, která říká, že homosexuální kandidáti se nemohou stát kněžími, protože je jejich pohlavní orientace distancuje od pravého otcovství, od nitra kněžského bytí. Výběr proto musí být velice pečlivý. Musí zde být maximální pozornost, aby k takovým záměnám nedocházelo a aby nakonec kněžský život bez manželství nebyl takříkajíc ztotožňován se sklonem k homosexualitě.“** [25]

Jak důležité je to pro papeže i Apoštolský stolec, ozřejmuje skutečnost, že i přes velký nedostatek kněží a nových povolání v západní Evropě a také v

Americe, církev nechce přijímat takovéto kandidáty do semináře, poněvadž vážné delikty homosexuálních duchovních způsobily již příliš mnoho zla, příliš mnoho neštěstí a stály příliš mnoho.

CÍRKEVNÍ HOMOHEREZE

Ne všichni ovšem výše zmíněné zásady přijímají. Učení papeže naráží na odpor. Církevní homosexuální kruhy se brání a přecházejí do protiútoků. Na ospravedlnování potřebují také intelektuální nástroje a proto se jejich pojetí homoideologie stává homoherezí. Nejotevřenější revoltu proti papežovi a církvi projevují někteří jezuité ve Spojených státech amerických, kteří Svatému otci zjevně protiřečí a prohlašují, že navzdory jmenovaným vatikánským dokumentům budou i nadále přijímat kleriky s homosexuálními sklony a dokonce je do svých provincií přímo zvou. [26] Mají v tom dlouhou tradici, neboť jsou už po mnoho let baštou homoideologie i homohereze. Osvojují si četná stanoviska heretického morálního teologa, odpadlého kněze Charlese Currana. A jsou pod mocným vlivem svého bývalého spolubratra O. Johna McNeilla SI, který založil prohomosexuální hnutí Dignity a publikoval knihu *Církev a homosexuál*, ve které výslovně odmítá církevní nauku a přijímá homoideologii. Tato knížka získala *imprimatur* jeho provinciála z New Yorku a i přes zákazy z Vatikánu byla mnohokrát vydána. Pro mnohé *homosexuály* se stala jakousi *biblí*. McNeill pro ně znamená patrně více než Ježíš či sv. Pavel a zcela určitě více než papež. [27] Časopisy *Theological Studies* a také *America* vydávané americkými jezuity nadále podporují a šíří prohomosexuální ideje. Má se proto za to, že právě v jejich řadách je nejvíce homosexuálů, odhadem možná více než 30%. Gayům je u nich čím dál lépe, ale zároveň stále hůře těm kněžím, kteří se v této specifické atmosféře cítí špatně. [28] Zdá se jakoby tito jezuité zaměnili svůj tradiční čtvrtý slib papežovi na slib arcineposlušnosti. Netřeba se tomu zvláště divit, protože duchovní jsou vystaveni všem vlivům své doby, včetně těch nejhorších. Pokud jsou slabí intelektuálně či morálně, pak jim nejen podléhají, ale stávají se na nich závislími. Je to jeden z hlavních zdrojů herezí, kterých v církvi vzniklo mnoho a mnoho jich také církev demaskovala a překonala. Za vlády fašistických a marxistických ideologií byli v církvi také fašističtí a marxističtí kněží. Nyní, kdy levice prosazuje homoideologii, jsou samozřejmě i v církvi kněží, kteří homoideologii přijali za svou a někdy se stávají přímo homoheretiky.

Jde tu o samotnou existenci církve. S ideologií a manipulací je třeba bojovat v samotném zárodku, neboť, objeví-li se více takových duchovních, může být pozdě. Může dojít k sebedestrukci církve, jak se patrně v některých případech děje na Západě. Církev, která popírá sebe samu, odmítá svou vlastní nauku, stane se nepotřebnou a umírá – jako církev v Holandsku. Něco, co si samo protiřečí, nemůže trvat dlouho. Špatná teologie je smrtelně nebezpečná. Nekompetentní teolog může redukovat víru, teologii a filosofii na psychologii, může infikovat organismus církve virem chorobných idejí nepřítelů, může nakazit cizími chorobami sebe i druhé. Tak tomu bylo v případě bývalého německého kněze Eugena Drewermanna, který začal jako profesor dogmatiky v Paderbornu a redukováním teologie na psychologii dospěl až k New Age a k buddhismu. Sigmund Freud a Karl G. Jung se pro ně stali důležitějšími než Ježíš a sv. Pavel. Na následky nebylo třeba dlouho čekat. [29] Pokud se takovéto teorie rozšíří,

jejich konsekvence mohou být destruktivní pro celou církev – jako v Holandsku. Právě tam tato teologie Edwarda Schillebeecka způsobila rozklad a během několika desetiletí takřka zánik do té doby neobyčejně životné církve. Byla jakousi minou vloženou do jejích základů. Před takovouto „holandskou teologií“ je třeba se rozhodně bránit. Jde o *bytí či nebytí* církve. Pokud se homolobbystům umožní v církvi svobodně působit, pak se za několik desetiletí mohou zhroutit celé kláštery a diecéze, jako v USA, kde je kněžské povolání stále častěji označováno jako *gayprofession* (zejména ve spojení s tamějšími jezuitami), anebo v Irsku, kde se do vyprázdněných seminářů muži bojí vstupovat z obavy, že budou okamžitě označeni za narušené jedince.

Situace se trochu podobá té z počátku reformace, kdy odpadaly od církve téměř celé země a národy a jednou ze zásadních příčin tohoto stavu věcí byl nevídaný mravní úpadek a nevázanost, v níž žili někteří duchovní, včetně samotného papeže Alexandra VI. Tak jako se Tridentický koncil snažil zachránit církev především skrze obrácení a upevnění disciplíny, tak se o to snaží Benedikt XVI. mimo jiné maximálním omezováním počtu i vlivu církevních homolobby. V tom se projevuje také jeho prorocký a vědecký talent a tím i formát jednoho z největších teologů naší doby, který zároveň vede duchovní boj. Zjevné je to zvláště z dlouhodobější perspektivy, připomeneme-li si, jak velice se mýlili mnozí jiní teologové, kteří různými způsoby flirtovali s módními ideologiemi anebo jim dokonce podléhali. Teolog a biskup Ratzinger byl vždy zásadový, cílevědomý a rozhodný. Nepodléhal iluzím „novinářské či postmoderní“ teologie, v níž vládne obrovská nezodpovědnost a která bez uzardění hlásá dokonce i to, co je s křesťanstvím v hlubokém rozporu. Dnes se nemusí za nic stydět. Právě přílehavost jeho rozhodnutí však způsobuje, že je v církvi tak silně odmítán, ba některými dokonce nenáviděn, zvláště členy onoho homoklanu, který tvoří jádro vnitřní protipapežské opozice. Velikost Benedikta XVI. je zřejmá jednak ve způsobu, jakým to snáší, v jeho pokoji, důvěře a trpělivosti, kdy pokorně mlčí dokonce i k těm nejprimitivnějším útokům, které jsou vedeny jeho „vlastními“. Nebrání se. Jde mu především o Krista a o člověka. Je to velký znalec a věrný svědek Zjevení. On je skutečně a nejenom nejvýznamnějším intelektuálem, ale zároveň „dobrým pastýřem, který když uvidí přicházet vlka, neopouští ovce, ale dává za ně svůj život“ (srov. Jan 10,12.15).

Homoideologie vyvolává dojem takové síly a je prosazovaná tak agresivně jako kdysi marxismus a fašismus. Mnohým se zdá, že její vítězství je nevyhnutelné stejně jako v případě zmíněných ideologií. V této situaci především církev zřetelně brání elementární pravdu, obhájuje rozum. Když démoni ideologie zuří, musí se strážkyně a obhájkyne rozumu paradoxně stát víra. Církev přežila už jiná soužení a jiné hereze. Nesmysl se nakonec musí zhroutit, vyčerpat a pozřít sebe sama. Nelze žít až do konce v protimlúvu. Nelze žít stále v opozici k rozumu, proti přirozenosti, proti příkázáním, podobně jako nelze stát celý život na hlavě. Nakonec přijde obrácení anebo pád.

Velikost katolické církve se projevuje mimo jiné tím, že umí přiznat chyby, viny svých členů a odprosit za ně, že je schopna obrácení a očištění. Jiná prostředí jsou toho schopna v míře mnohem menší, ačkoli jejich stav je mnohem horší. Média, která lze nezřídka obrazně označit za jakási CNC – Centra nenávisti ke křesťanství - představují situaci tak, jakoby to byl hlavní anebo jediný problém katolické církve, jakoby efebofilové byli jenom kněží a proto musel být každý kněz podezřelý. Přesně tak mluvila o katolických duchovních Goebbelsova

propaganda za časů Hitlera. Je to stará metoda zevšeobecnování jednotlivin. Poctiví žurnalisté však sami shledávají, že „katolická církev je jedinou institucí, která něco podniká proti sexuálním deliktům, jež představují obecný problém ve všech výchovných prostředích a institucích“. [30]

Lze se také zeptat, kdy se začnou novináři zajímat o tento problém ve svém vlastním prostředí, včetně okruhu svých zaměstnavatelů a majitelů médií, mezi těmi, kteří udávají tón mediálních manipulací a štvanic? To může být problém, jako například v Belgii a na Litvě, kde se objevila pedofilie i mezi lidmi stojícími na nejvyšších mocenských příčkách. Kam se však tehdy poděla odvaha a horlivost oněch žurnalistů, kteří tak ochotně atakují církev? Zřejmá fakta dokazují, že se tento problém týká církve nejméně. Proč se tedy mluví jenom o církvi? Podle dostupných údajů připadá na katolickou církev z tisíce deliktů pedo či efebofilie jenom jeden případ. Z deseti tisíc osob zapletených do těchto deliktů jsou kněží jen čtyři. Čistě statisticky vzato, existuje procentuálně mnohem více pachatelů např. mezi ženatými protestantskými duchovními a učiteli, zvláště tělocvikáři. [31]

Vinu tedy nemá celibát, jak někteří sugerují. Upozornil na to mimo jiné státní sekretář, kardinál Tarcisio Bertone, když řekl, že „mnoho psychologů a psychiatrů doložilo, že existuje spojení mezi homosexualitou a pedofilií“. Dokazuje to také fakt, že „80% pedofilů odsouzených v USA jsou homosexuálové. A mezi kněžími odsouzenými za tento delikt tvoří homosexuálové 90%“. Tyto údaje svědčí o tom, že „církev měla problém spíše s homosexuály než pedofily“. Sekunduje mu v tom Massimo Introvigne, italský sociolog, který poukazuje na to, že „neexistuje spojení mezi celibátem a pedofilií, neboť mezi ženatými duchovními je pedofilů více než mezi katolickými kněžími (...) V USA bylo obviněno ze sexuálního zneužívání téměř tisíc kněží, a odsouzeno něco přes padesát. Avšak z řad tělocvikářů a trenérů, většinou ženatých, jich bylo za tentýž přestupek odsouzeno přibližně 6 tisíc.“ [32]

Jaké by to jen mohlo být téma pro média? Proč o tom skoro nic neříkají? Protože jim zjevně či mnohem více jde nikoli o dobro dětí a mládeže, nýbrž o diskreditaci církve. Kdyby jejich záměry byly upřímné, zaměřila by média svou pozornost tam, kde se takovéto delikty vyskytují mnohem častěji. Poněkud se však nedostává oněch „spravedlivých“, kteří by s tím chtěli něco dělat a něco riskovat. Případy vyskytující se „mezi našimi“ se retušují a omlouvají mnohem více, nežli se to dělo v církvi (viz např. skutky Romana Polanského v Hollywoodu z roku 1978). Jakoby média říkala: „pokud to dělají „naši“, nehme prstem, i když děti trpí. Nás se to netýká. Důležité je, aby se nám vedlo dobře.“ Taková je licoměrnost a cynismus „odvážných“ novinářů a jejich chleboďárců.

NAŠE SNAHY

Je třeba porozumět příčinám toho, proč si církev s problémem oné homolobby dlouho nedokázala poradit. Nejde tu totiž jenom o to, že stížnosti na jednoho homosexuála v sutaně končily na stole druhého a potom v koši anebo ještě hůře v rukách samotného obžalovaného, který se tak mohl mstít svým

obětí. Byla to špatná, skupinová solidarita podle zásady „braňme toho svého“, vždyť i kdyby byl vinen, je přece „náš“.[\[33\]](#)

Jinou příčinou byla nevědomost, neznalost závažnosti problému. Pro normálního kněze bylo něčím nepředstavitelným, že by se tak velké zlo mohlo rozmáhat za jeho zády. Kromě toho, dobří, horliví duchovní jsou obvykle zaměstnání prací a přetížení, takže často nemají sil zabývat se tímto problémem. Komu by se ostatně chtělo, zaobírat se takovou špínou. Proto dokud nevypukne velký skandál, často se postupuje podle pravidla: „skřípe to, ale jede“. Konec konců, máme zde co do činění s kriminálními činy a církev není policie, nemá nástroje na to, aby si poradila s organizovanou delikvencí. Pokud kněz způsobil automobilovou nehodu nebo se dopustil hospodářského přestupku, musí to nejprve vyšetřit policie či orgány činné v trestním řízení a nikoli biskup či provinciál. A skutky pedofilie a efebofilie patří k největším přestupkům na tělech, psychice a duších dětí a mladíků. Jak těžce musí být narušeni duchovní, kteří sériově něco takového činí kvůli chvilkové rozkoši! Ruinují životy bližních. Vždyť právě a především o pedofilech a efebofilech Ježíš řekl: „běda jim“, když prohlásil: „kdo však jedno z těchto nepatrných (dětí), které ve mě věří, svede ke hříchu, pro toho by bylo lépe, aby mu byl pověšen na krk mlýnský kámen a aby byl potopen hluboko do moře“ (srov. *Mt 18,6-11*; *Lk 17,1-2*). Takovéto znásilnění je pro normálního chlapce tou neohavnější věcí. Je to strašlivé zranění, které jakoby zabíjí jeho duši. Oběť efebofila se nezřídka po zbytek svého života už nevzchopí, ztratí důvěru k druhým, úctu k sobě samému i k morálním normám. Pokud tento brutální čin spáchá navíc duchovní, je celá záležitost ještě mnohem bolestnější, protože zraňuje ten, který hlásal krásné myšlenky a jemuž chlapec důvěřoval a od kterého měl právo očekávat to, co je dobré a šlechetné. Takto zhanobení chlapci pak říkají: „moje noha už do kostela nevzkročí“, „všichni kněží jsou podvodníci“. Nezřídka ztrácejí víru, přecházejí do různých sekt a skutečně se již nikdy do církve nevrátí. A přitom patřili k mládeži, která byla knězi nablízku, byli nábožensky horliví a pocházeli většinou z věřících rodin, byli ministranty, lektory, jezdili na duchovní obnovy, poutě, byli pokladem a budoucností církve. Práce celé řady dobrých rodičů, řeholnic, katechetů, kněží a biskupů přichází nazmar vinou deliktů hrstky nehodných duchovních. Za takové situace může poškozeným pomoci právě to, že je brání nějaký jiný kněz. Brání-li mladistvé jiný kněz před úchylným jednáním svého kolegy a sám jde na policii, může to podstatně přispět ke znovu nabytí jejich důvěry v církev. V tom spočívá věrnost člověku a Kristu. Je to nezbytné, protože skutek pedofilie či efebofilie je obvykle jenom jedním z řady, kterou je nutno okamžitě přerušit. V této věci nelze váhat bez ohledu na to, kolik bychom tím riskovali, komu bychom se vydávali všanc a co bychom mohli ztratit. Jako má otec povinnost bránit, ba nasadit život při obraně vlastního dítěte, tak má i kněz povinnost nasadit život při obraně každého z oněch maličkých, kteří jsou Božími dětmi. V zemích střední a východní Evropy je situace o to horší, že starší gayové a efebofilové v sutanách mohou být navíc spojeni s bývalými pracovníky státní bezpečnosti a jiných speciálních služeb. Rekrutovalo se mezi nimi mnoho tajných spolupracovníků tajných služeb, poněvadž mnoho z nich bylo možné snadno vydírat. Nezřídka jsou vydírání dodnes. Pokud by jejich hanebnosti vyšly na světlo, pak už je důstojníci oněch služeb nebudou mít čím terorizovat a vyschnou ovšem i pravidelné výplaty. Proto kněz, který se při obraně mládeže postaví proti vlivnému pedofilovi či efebofilovi, může si projít opravdovým peklem. Může se ukázat, že má proti sobě náhle nejenom církevní homomafii z širokého okolí, ale také staré struktury bezpečnostních služeb. A ti jsou opravdu zkušeni, pokud jde o týrání a vraždění

duchovních, jako tomu bylo docela nedávno nejenom z bl. Jerzym Popiełuszkim , ale také s dalšími kněžími: O. Zychem, Niedzielakiem, Suchowolcem a jinými.

Z výše jmenovaných důvodů je proto třeba chovat se k homomafii v církvi velmi profesionálně, jako prokurátor nebo důstojník na bitevním poli. Je třeba si uvědomit, že druhá strana je dlouholetým životem v hříchu a přetvářce nezřídká již tak vnitřně zdegenerovaná, že možná již vešla na úroveň obyčejných kriminálních a že v obraně svých zájmů a svých pozic je schopna toho nejhoršího slovem i skutkem. Je třeba se na to připravit a dokonce se nedívat, pokud člověk narazí na nejrůznější možná prokletí tohoto světa a je obžalován z těch nejhorších věcí, protože „ústa přece mluví to, čeho je srdce plné“ (Mt 12,34). Pokud někdo desítky let páchá hanebné skutky, je připraven páchat stejně hanebné skutky, aby svoje špatnosti zakryl a unikl odpovědnosti. A ve srovnání s vraždou či zabitím je přece mnohem snadnější lhát, že se nic zlého nestalo.

Je třeba sdružovat lidi dobré vůle, kteří budou toto úsilí podporovat. [34] Měli by tam patřit duchovní co možno nejvýše postavení, znalci různých oborů, specialisté, archiváři, právníci, policisté, novináři a zejména věřící. Je třeba si vyměňovat informace, dokumenty, důkazy. Jako protiváha globální sítě homolobby a homomafie musí existovat globální síť dobrých lidí. Znamenitým nástrojem je zde internet, poněvadž umožňuje vytvářet světové společenství lidí, kterým církev leží na srdci a jsou rozhodnuti odporovat homoideologii a homoherezi. Čím více víme, tím více zmůžeme. Je třeba vědět, že v těchto věcech je člověk jako „ovce poslaná mezi vlky“, a proto je třeba být „bezelstnými jako holubice“, ale i „opatrnými jako hadi“ (Mt 10,16). Vůči delikventům je třeba jednat odvážně jako byl Kristus odvážný vůči farizejům svojí doby. Nelze budovat život na sladkých iluzích, neboť jenom „pravda osvobozuje“ (Jan 8,32) a právě proto „nám Bůh nedal ducha bojácnosti, ale ducha síly, lásky a rozvážnosti“ (2 Tim 1,7).

Jakoukoli intervencí je třeba podnikat s maximální úctou a láskou ke každému člověku, i v případě delikventů. K podstatě křesťanství patří vůle zachránit pokud možno každého člověka. Ti nejhorší delikventi mohou být ohroženi ztrátou života pozemského i věčného a proto také potřebují zvláštní péči a zejména hodně modliteb. K velikosti a kráse křesťanství patří i to, že Ábel se snaží zachránit nejenom sebe, ale také všechny ostatní, včetně Kaina.

LÁSKA A PRAVDA CÍRKVE

V našem nasazení pro církev Ježíše Krista se netřeba nechat brzdit argumentem typu: „Církev je matka, a o matce se nemluví špatně“. Tak mluvívájí nezřídká právě ti, kteří této matce nejvíce ublížili a způsobili ji těžkou nemoc, a nyní nechtějí, aby začala léčbu. Pokud je i ta nejlepší matka nemocná, pak je nutné opatřit k léčbě ty nejlepší léky a také tu nejdůkladnější diagnózu. Je

proto třeba o nemoci vědět a mluvit o ní. ... Německý prezident Joachim Gauck upozorňoval na to, že v bývalém NDR odporovali procesu očisty a zadostiučinění nejvíce ti, kteří toho měli na svědomí nejvíce, ubližovali nejvíce svým bratřím a sestrám a dopustili se největší zrady.

Podobné výčitky nedostatku loajality by bylo možné činit evangelistům, protože napsali o Jidášově zradě, Petrově zapření, Ježíšově napomenutí Petrovi, o Tomášově nedůvěře, o kariérismu Jakuba a Jana. Lze si klást také otázku, proč nezamlčeli tyto zahanbující pravdy, navíc v době počáteční slabosti církve, v době prvotního krvavého pronásledování, kdy byli apoštolové a křesťané postupně vražděni? Podobné výtky by bylo možné činit samotnému Kristu Pánu, který tak radikálně kritizoval farizeje. Proč veřejně obnažoval jejich nehodnost, faleš a přetvářku? Vždyť tímto způsobem napadal tehdejší náboženskou a národní elitu, veřejnou formu tak hodnotného a zasloužilého náboženství vlastního vyvolenému lidu. Evangelisté všechno zaznamenali a potom popsali, jak s Kristem naložili velekněží, saduceové a farizejové během Velikonoc. Jak mocně tím podlomili ty nejvyšší náboženské a morální autority svého národa, navíc v dobách temnoty římské okupace!

Veřejný zápas se sociálními strukturami hříchu, s farizeji, byl však jeden z nejdůležitějších rozměrů Kristovy činnosti. Také v tom je třeba Jej následovat, v Jeho odvaze, v Jeho rozhodnosti, když se staví proti zlu, v přesnosti Jeho argumentů, když demaskuje zločince. Kristovo jednání je vždycky aktuálním vzorem pro každou dobu. Aby však náš zápas se zlem byl účinný, potřebujeme mít znalosti. Díky „poznávání po ovoci“ (Mt 7,16) na základě veřejně známých skutečností z posledního čtvrtstoletí a na základě reakcí Apoštolského stolce a dokumentů, které vydal, je proto třeba jasně a rázně říci: ano, v katolické církvi (podobně jako na mnoha jiných místech) existuje mocné homosexuální podzemí, které lze v závislosti na stupni angažovanosti jeho členů podle jejich slov a činů, definovat pojmy: homohereze, homolobby, homoklan ba dokonce homomafie. **[35]**

Církevní kruhy tohoto typu rozhodně odporují pravdě, morálce a Zjevení, spolupracují s nepřáteli církve, rozdmýchávají vzpuru proti Petrovi naší doby, Apoštolskému stolci a celé církvi. Členové této lobby jsou v církvi opravdu nepočetnou skupinou, ale nezřídka zauímají klíčové posty (o které se velice ucházejí), vytvářejí těsnou síť svazků, vzájemně se podporují a proto jsou hrozbou. Ohrožují především mládež, kterou vystavují sexuálnímu obtěžování. Ohrožují sami sebe, neboť tím, jak se utvrzují ve hříchu, mohou nakonec „zemřít ve svém hříchu“ (Jan 8,21), jak varoval Kristus. Ohrožují dobré laiky i duchovní, kteří jim odporují. Ohrožují i celou církev, neboť jakmile se jejich hanebnosti dostanou na denní světlo, stanou se tématem pro média. Víra milionů lidí je tak vystavena zkoušce, oslabení, ba i vyhasnutí. Mnozí si potom řeknou: „Ne, v takové církvi, nechci být ani já, ani moje děti a vnuci“. Homosexuální prznitelé a škůdci stávají se pro miliony lidí velkým pohoršením, obrovskou překážkou na cestě víry ke Kristu a spáse. A to všechno za pouhých pár desetiletí komfortního života ve hříchu. Copak může existovat těžší vina? Církev byla přece stvořena jako nejpozoruhodnější a nejkrásnější společenství lásky a dobra spasených, těch co žijí v přátelství se svým Pánem a mezi sebou. Nesmíme dopouštět ničení našeho největšího pokladu. Buďme důvěřiví a pokojní. Normální a dobří lidé tvoří převažující většinu. Pouze je zapotřebí náležitě je informovat, mobilizovat a sjednotit v činu.

Každá pravda, i ta nejsvízelnější, nás nutně vede ke konání dobra, ke snaze o zdar člověka a církve. I přes všechny hříchy a slabosti je církev tím nejlepším a nejkrásnějším, co máme. Také proto, že zlo, včetně toho homosexuálního, se vyskytuje mnohem více mimo církve, v jiných pospolitostech. Ti kteří nás kritizují, si nezdárcu počínají jako pokrytci, kteří nevidí „trám ve vlastním oku“ (Mt 7,1-5). Proto je církev nejednou tak nenáviděna a tak napadána, protože sama její existence je ustavičnou výčitkou svědomí a stálým napomenutím pro ty, kteří žijí v hříších mnohem, mnohem větších než někteří lidé v církvi. Zachovávejme proporce. V církvi vždycky byli, jsou a nejspíš budou takoví pokřtění, kteří žijí jako Kain či Jidáš, ale nelze kvůli Kainovi odsuzovat Ábela, a kvůli Jidášovi samotného Krista. To by byl zásadní omyl. Jidáš tvoří přibližně osm procent z dvanácti apoštolů. Nelze ovšem také dovolit Jidášovi, aby ovládl a vedl církev. Nemůže mít větší vliv než Jan či Pavel. *Petr naší doby* je v církvi nejdůležitější. Jemu je třeba naslouchat. Benedikt XVI. je velkým darem Prozřetelnosti, podobně jako jeho předchůdce Jan Pavel II. Stůjme po boku Benedikta XVI. podobně jako po boku bl. Jana Pavla II. Oni tvořili společně skvělou, moudrou a odvážnou apoštolskou dvojici. Oba se silně shodovali a podporovali také v této záležitosti. [36]

Církev je jako lidé, kteří ji tvoří, a proto je vždy hříšná, ale také věčně svatá. V této církvi s více než miliardou jejích členů žijí tisíce lidí páchajících hanebnosti, ale také stovky milionů dobrých a svatých katolíků a katoliček. Více než polovinu členů církve tvoří ženy, osoby obzvláště vnímavé k dobru člověka, k údělu dětí a mládeže, k čisté lásce. Na světě žijí stamiliony lidí, kteří se denně namáhají v práci, manželství, rodině, rodičovství a výchově dětí. Existují tisíce misionářů a misionářek (z Polska více než 2 tisíce), kteří nasazují svůj život v těžkých podmínkách a v největší chudobě. Na světě je kolem 700 tisíc řeholních sester, které se snaží žít způsobem maximálně obětavým a evangelním. Je tu několik tisíc sester Matky Terezy. Říci: „vystupuji z církve, protože je příliš špatná a hříšná“, znamená říci: „jsem pro ni příliš dobrý“ a „já jsem lepším, hodnotnějším člověkem než Matka Tereza či dokonce Matka Boží i sám Pán Ježíš“, neboť pro ně je přece církev dostatečně dobrá, aby v ní setrvali, milovali ji a chránili. Právě tato církev má od Boha nejvíce a proto je v ní také nejvíce pravdy, dobra a krásy. Jedině setrváním v ní a jejím rozvíjením, je možné dosáhnout vrcholů křesťanství a lidství, jako bl. Matka Tereza z Kalkaty, jako bl. Jan Pavel II., jako Benedikt XVI. – krásní lidé naší doby.

Všichni jsme zváni, abychom se stávali svatými v církvi Ježíše Krista přebýváním v milosti a svojí prací, nezávisle na tom, v jaké fázi vývoje a na jakém místě v církvi se momentálně nacházíme. Je třeba jenom „vstát a jít“ (Jan 14,31).

Doc. O. Dariusz Oko, PhD, ThD. vyučuje na filozofické fakultě Papežské univerzity Jana Pavla II. v Krakově.
Článek z časopisu *Fronda* č.63/2012.

POKRAČOVÁNÍ je [ZDE](#)

[1] Srov. O. T. Isakovicz-Zaleski, *Chodzi mi tylko o prawdę*, Warszawa 2012, str. 114-119.

[2] Srov. O. J. Prusak, *Lawendowa historia Kościoła*, „Rzeczpospolita”, 26. března 2012.

[3] V rámci realizace této pobídky vznikly tyto publikace: *Dziesięć argumentów przeciw*, „Gazeta Wyborcza”, 28-29 maja 2005, s. 27 i 28; *Godne ubolewania wypaczenie*, „Tygodnik Powszechny” 27 (2921) 2005, s. 6; *Śmieci nie można zamiatać pod Dušan*, „Rzeczpospolita”, 5 marca 2007; *W tej walce trzeba zaryzykować wszystko*, „Rzeczpospolita”, 18 maja 2007; *Zmaganie z głębi wiary*, rozmawiają Katarzyna Strączek i Janusz Poniewierski, „Znak” 11 (630) 2007, s. 16-33; *O czym można dyskutować na uniwersytecie*, „Rzeczpospolita”, 8 maja 2009; *Dezorientacja prawa*, wypowiedź razem z Rzecznikiem Praw Obywatelskich Januszem Kochanowskim w artykule Przemysła Kucharczaka, „Gość Niedzielny”, 24 maja 2009; *Na celowniku homolobbyistów*, rozmowa z Bartłomiejem Radziejewskim, „Frona” 51/2009, s. 188-208; *Homoseksualizm nie jest normą*, rozmowa z Bogumiłem Łozińskim, „Gość Niedzielny”, 13 września 2009; *Dwugłos wobec homoideologii*, „Miłujcie się!” 4 (2009), s. 38-41; *Non possumus. Kościół wobec homoideologii*, w: T. Mazan, K. Mazela, M. Walaszczyk (red.), *Rodzina wiosną dla Europy i świata. Wybór tekstów z IV Światowego Kongresu Rodzin 11-13 maja, Warszawa 2007*, Łomianki 2008, s. 355-361; *równoległe: Homoideologia? Non possumus!*, „Głos dla życia” 07/08 2007, s. 12-14; *„Non possumus”. Kościół wobec Homoideologii*, „Materiały Homiletyczne” 236 (2007), s. 5-19; *Kościół wobec homoideologii*, „Miłujcie się!”, część I, 1 (2009), s. 40-43, część II, 2(2009), s. 41-44.

[4] Skutečnou zásobárnou údajů na toto téma představuje zásadní dokument konference biskupů USA, ted velmi přehledně uspořádaná zpráva na základě zásadního bádání ve všech diecézích USA: *The Nature and Scope of Sexual Abuse of Minors by Catholic Priests and deacons in the United states 1950-2002*, New York 2004, populárně nazývaná. **John Jay Report 2004**. Srov. též R. Dreher, *The Gay Question*, „National Review”, 22. dubna 2002 a také R.J. Neuhaus, *Rozejm roku 2005?*, „First Things, Edicja Polska” č.1, podzim 2006, str. 13-19, 18.

[5] Georg Weigel zvláště dobře popisuje tuto situaci a také vinu duchovních ve své knize *Odwaga bycia katolikiem* (překl. J. Franczak, polsky Krakov 2005).

[6] Srov. D. Michalski, *The Price of Priest Pederasty*, „Crisis”, říjen 2001, str. 15-19.

[7] Velice výmluvné je, že ačkoli církev uznala vinu arcibiskupa Paetze, protože jinak by nenastoupila tak výjimečná sankce jako je odvolání z biskupského úřadu, tak zároveň kněží, kteří se o to zasloužili a měli odvahu bránit seminaristy, byli vystaveni různým šikanám, které trvají dodnes. Lze připustit, že jednou z příčin odpadu od víry (kromě pokusu budovat teologii na slabé filosofii) O. Tomasz Węclawskiego, jenž byl známým, poctivým a ceněným profesorem

teologie, byla právě konfrontace s tímto druhem zla v církvi. Srov. W. Cieśla, *Pokuta*.

[8] J. Gowin to řekl 5. března 2007 v programu Jana Pospieszalského *Warto rozmawiać* (TVP2) týkajícím se homosexuálního skandálu v plocké diecézi. Srov. A. Adamkowski, *Dwaj duchowni do prokuratury*, „Gazeta Wyborcza“, 6. března 2007.

[9] Srov. T. Bielecki, *Kościół zmaga się z pedofilią. Nie hołdujemy zasadzie omerta!*, Gazeta Wyborcza, 11. února 2012.

[10] Srov. O.J. Augustyn SJ, *Bez oskarżeń i uogólnień*, rozhovor T. Królaka o homosexualitě mezi kněžími pro KAI ze 23. března 2012, cyt. *Minors by Catholic Priests and deacons in the United states 1950-2002*, New York 2004, populárně nazývaná. **John Jay Report 2004**. Srov. též R. Dreher, *The Gay Question*, „National Review“, 22. dubna 2002 a také R.J. Neuhaus, *Rozejm roku 2005?*, „First Things, Edicja Polska“ č.1, podzim 2006, str. 13-19, 18.

[11] O. Hans Zollner SI, děkan Papežského institutu psychologie Gregoriánské univerzity v Římě, upozorňuje, že „ve světském prostředí(...) je značně vyšší počet sexuálně zneužívaných děvčat než chlapců. Odkud ten rozdíl? S jistotou to nasvědčuje vyššímu procentu osob s homosexuální tendencí či orientací v církevním prostředí, kde došlo k mnohem více případům pedofilie homosexuální povahy než v okolní společnosti.“ (O. J. Augustyn SI, *Kościelna omerta*, rozhovor s O. Hansem Zollnerem SI, přel. O. B. Steczek SI, „Rzeczpospolita“, 19. dubna 2012).

[12] Částečně to také vysvětluje, proč jsou představitelé jedné i druhé skupiny nezřídka morálně, ale i intelektuálně tak průměrní. Přece však má obrovský význam, kdo je představitelem církve, zda takoví biskupové, jako Wojtyła, Wyszyński, Nagy, Jaworski, Nossol, Nowak, Pietraszko i Małysiak anebo takoví jako Paetz, Magee a Weakland.

[13] Například otec kardinál primas Józef Glemp, když se stal varšavským metropolitou, řekl: „Když jsem nastupoval do této diecéze, netušil jsem, že homosexuální lobby v církvi je tak mocné.“ Srov. [blog O. Wojciecha Lemańskiego](#). Jiný polský kardinál prohlásil: „Nejtěžší je poradit si gayovským lobby“.

[14] Mechanismus vzniku takovýchto neformálních homosvazků, takového vzájemného pyramidálního „tahu vzhůru“ je sociologicky poměrně typický právě v „uniformovaném“ prostředí, kde pracují skoro výlučně muži, mající silné vztahy hierarchické, služební poslušnosti. S podobnými problémy se lze setkat v armádě, policii i vězeňské službě. Pro každé lidské společenství je však smrtelně nebezpečné, když o jmenování na místa, která jsou pro toto společenství důležitá, rozhoduje spíše homosexuální tendence než odborné kompetence, osobní nasazení a pracovní výsledky. Zároveň je to zásadní nespravedlnost a diskriminace normální většiny.

[15] O. J. Augustyn SI, *Bez oskarżeń i uogólnień*, viz výše

[16] Benedikt XVI., Světlo světa. Papež, církve a znamení doby., Barrister and Principal, Brno 2011, str.32.

[17] Benedikt XVI. v [rozhovoru s novináři na palubě letadla cestou do Portugalska](#) 11.května 2010; též srov. Benedikt XVI., *Světlo světa*, str.35.

[18] Benedikt XVI., [Homilie při inaugurační mši pontifikátu](#), 24.dubna 2005; *Světlo světa*, str.29.

[19] Jde o dokument nazvaný O kritériích rozeznávání povolání ve vztahu k osobám s homosexuálními sklony vzhledem k jejich přijímání do semináře a připouštění ke svátosti svěcení, 4.listopadu 2005. Srov. komentář tohoto dokumentu G. Mansini, L.J.Welch, *W posłuszeństwie Chrystusowi*, First things.Edycja Polska, 1/2006, str.10-12. Je to obzvláště trefná analýza podstaty Kristova kněžství jakožto protikladu homosexuality.

[20] Kongregace pro katolickou výchovu, *Směrnice pro využívání psychologických kompetencí při přijímání a formaci kandidátů kněžství*, č.10.

[21] Srov. *Nota del Vicariato in merito all'articolo di „Panorama“*, publikovaná 23. července 2010. Tato Nóta byla reakcí na článek v italském časopise „Panorama“, která spolu s filmy umístěnými na internetu ukazuje sexuální nevázanost, ba cynismus homokněží pracujících ve Vatikánu srov. <http://blog.panorama.it/italia/2010/07/22/le-notti-brave-dei-preti-gay-una-grande-inchiesta-in-edicola-venerdi-con-panorama/>

[22] Srov. *Světlo světa*, str. 175-176.

[23] O tom, jak rozhodně Benedikt XVI. bojuje proti metle pedofilie a efebofilie v církvi podle zásady „nulové tolerance“ ukazuje souhrn jeho zásahů v této oblasti. V italském jazyce je možné jej najít na <http://papatzinger5blograffaella.blogspot.com/2011/10/le-decisioni-e-lesempio-di-papa.html> a také na <http://benedettoxvielencospeciali.blogspot.com/2009/11/chiesa-e-pedofilia-la-tolleranza-zero.html> a v německém jazyce na <http://www.kath.net/detail.php?id=33076>.

[24] V této souvislosti by bylo dobré provést bilanci toho, co bylo uskutečněno v Polsku a jak je na tom naše věrnost ke Svatému otci a Apoštolskému stolci v této oblasti. Existuje u nás více než 100 seminářů. Stálo by za to uspořádat sympozium, na kterém by bylo možné si vyměnit zkušenosti. Stálo by zato zeptat se například: jak probíhá v Polsku přijímání kandidátů do seminářů? Jaká je procedura týkající se sexuální orientace? Podepisují kandidáti nějaké prohlášení anebo procházejí z tohoto hlediska nějakým vhodným psychologickým šetřením z hlediska vatikánského dokumentu z roku 2008? Jaký je rozsah problému v polských seminářích? Kam jsou posíláni kandidáti, kteří mají homosexuální tendenci přechodné povahy a chtěli by ji léčit před vstupem do semináře? Nestálo by za to otevřít celopolské terapeutické středisko tohoto druhu? Jak bylo uvedeno do praxe doporučení Apoštolského stolce z roku 2005 o odvolání všech homosexuálních rektorů a vychovatelů ze seminářů? Podstatnou pomoc při řešení těchto problémů může poskytnout: Richard Cross, PhD. (With

research data from Daniel Thoma, PhD.), *The Collapse of Ascetical Discipline and Clerical Misconduct: Sex and Prater*, „Linacre Quartely“, vol. 73, únor 2006, č.1, str. 1-114.

[25] Benedikt XVI., *Světlo světa*, str.146-147.

[26] Srov. např. prohlášení dvou jezuitských provinciálů z USA v této věci: O. Johna Whitneya SI z Oregonu a také O. Geralda Chojnackého SI z New Yorku, která byla publikována také v polském tisku: M. Gadziński, *Gej to nie ksiądz*, „Gazeta Wyborcza“, 1.-2.října 2005, str. 2.

[27] Srov. J. McNeill, *The Church and the Homosexual*, Kansas City 1976.

[28] Srov. R.J.Neuhaus, *Rozejm roku 2005?*, str.15.

[29] Srov. D. Oko, *Wokół sprawy Drewermanna* (spolu s J. Bagrowiczem), „Ateneum Kapłańskie“ 4 (500) 1992, str. 102-114; *Sprawa Drewermanna czyli „Luter dwudziestego wieku*, „Tygodnik Powszechny“ 51 (2267) 1992; *Falszywy prorok. W odpowiedzi Tadeuszowi Zatorskiemu*, „Tygodnik Powszechny“ 7 (2275) 1993.

[30] O. Jozef Augustin SI, *Kościelna omerta*, cit. výše.

[31] Srov. Benedikt XVI., *Světlo světa*, str. 38.

[32] P. Kowalczyk, *Watykan nie zawinił celibat*, Rzeczpospolita, 14. dubna 2010. Po římském sympoziu *K uzdravení a obnově* polský delegát, biskup Marian Rojek z Przemysli připomněl, že pokud jde o „americké reálie a sexuální zneužívání mladistvých, týkají se tyto případy 0,05% duchovních (...) Podobné setiny procenta ukazují také italské údaje. V Německu pak bylo od roku 1995 do poloviny roku 2012 zaznamenáno 210 tisíc případů zneužití neploletých, z čehož jen 94 případů má nějakou spojitost s katolickou církví. Vyplývá z toho tedy, že ze dvou tisíc deliktů zneužívání v Německu se duchovních týká jediný případ“. Proto církev „*nebude mlčet ohledně falšování všeobecného obrazu týkajícího se pedofilie v celosvětovém měřítku*“. (M. Majewski, *Prawda i miłość lekarstwem na nadużycia*, rozhovor s biskupem Marianem Rojkiem, *Uważam Rze*, 20.února 2012, str. 60-62) Srov. O. Dariusz Kowalczyk, *Mówić prawdę o pedofilii*, *Gość Niedzielny*, 19. února 2012.

[33] Zde je třeba doplnit, že nemožnost disciplinárního zákroku proti duchovním, kteří vedou pohoršlivý život, zvláště zaujímají-li vyšší posty, je pouze částí většího problému církve. Jde o slabost a strukturální hřích. Nezřídka chybí náležitá reakce i v případě biskupa, který upadl do alkoholismu anebo se začíná chovat jako fanatický agitátor politické strany. Takový stav může trvat desítky let, je-li komfort jednoho duchovního kladen nad duchovní dobro milionů věřících a kvůli výhodám jednoho jsou řady lidí vystaveny pokušení ochabnout ve víře nebo ji ztratit v případě obzvláště velkého pohoršení. Podobně je tomu s faráři, kteří žijí v konkubinátu. Třebaže jde o fakta všeobecně známá a viníci se ani nijak neskrývají, nedochází k žádné změně. Někdy se představení zaštiťují nedostatkem nezvratných důkazů. Rozhodná většina personálních rozhodnutí se však přijímá nikoli cestou jednotlivého soudního procesu, ale na základě

všeobecné a všude dostupné znalosti daného člověka (zejména přichází-li od mnoha věrohodných osob). V každém případě je zde naléhavá potřeba budovat instituci, která dbá na životní kázeň duchovních. Bylo by zapotřebí více takových lidí jako O. Charles Scicluna a takových úřadů jako je ten, který spravuje na Kongregaci pro nauku víry. Církev, která klade světu vysoké požadavky, musí je vymáhat nejprve a především od sebe samé a také je plnit. Nemá se vystavovat posměchu. Nelze tak dlouho tolerovat zdroje tak velkého zla a to tím spíše, že vytváří stále další oběti. Petr naší doby, Benedikt XVI. tvrdí, že jedním ze základních zdrojů moře nehodnosti, které se rozlilo v irské církvi, byla rezignace na kárnou funkci kanonického práva, protože „vyhaslo vědomí, že i trest může být aktem lásky. I u dobrých lidí tehdy došlo k zvláštnímu zatemnění myšlení“ (Benedikt XVI., *Světlo světa*, str.34).

[34] V případě pomoci obětem sexuálního násilí je třeba zajistit důkazy, zabezpečit lékařské vyšetření oběti, pořídit pokud možno ihned nahrávku jejího svědectví popřípadě dalších svědků činu apod. Je to důležité, protože dokonce i ti nejvíce poškození, nezřídka odstupují od svých svědectví, např. ze studu, z oportunistu, ze strachu před pachatelem a jeho společníky, na nichž mohou být různými způsoby závislí a jim podřízeni. Zločiny je třeba oznamovat policii a prokuratuře a nikoli jen v rámci místní církve. Je-li místní situace velmi špatná, je třeba se obrátit na Apoštolský stolec k odpovědnému a důvěryhodnému člověku, aby nedošlo k dalšímu nedopatření. Zde je jedním z nejlepších O. Charles Scicluna. Je třeba mu napsat italsky či anglicky a ověřit si, zda se dokumenty skutečně dostaly do jeho rukou. On už bude vědět, co s nimi. Je třeba vědět, že jakékoli sexuální kontakty s osobami mladšími 15 let jsou podle polského trestního zákona stíhatelné a stíhané na základě veřejného oznámení. V kodexu církevního práva je tato věková hranice posunuta ještě výše. Zneužití neploleté osoby duchovním je až do 18 let deliktem, který musí být hlášen na Kongregaci pro nauku víry.

[35] Je ovšem třeba také říci, že ne každý duchovní s homosexuálními sklony tam patří. Některé z nich naopak trápí, že se jejich bratři takto chovají.

[36] Srov. dokument Kongregace pro nauku víry z roku 2003 *Úvaha ohledně návrhu právního uznání svazků mezi homosexuály*, kde jednohlasně Jan Pavel II. i kardinál Ratzinger vzkazují, že „všichni věřící jsou vázáni stavět se proti právnímu uznání homosexuálních svazků“ (č.10) a kritizují také ideologii, která stojí v pozadí takovýchto pokusů. Srov. také Jan Pavel II., *Paměť a identita*, KN, Kostelní Vydří, 2005, str.17. Bl. Jan Pavel II. mnohokrát homosexualitu pranýřoval a nazval ji „deviací odporující Božímu záměru“ (1994), „politováníhodnou úchylkou“ (1999) a prohlásil také, že „homosexuální skutky nejsou ve shodě se zákony přírody“ (2005).